

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/33/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5314206140
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5314206140.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Evy Kyselovej, v spore žalobkyne: F. L., rod. W., bytom A. T. č. X, XXX XX W., zastúpenej splnomocneným zástupcom JUDr. Štefanom Martákom, XXX XX L. nad L. č. XXXX, proti žalovaným: 1/ Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, Námestie Slobody č. 6, 810 05 Bratislava, 2/ Slovenská správa ciest, Miletičova č. 19, 826 19 Bratislava, 3/ Slovenská správa ciest, Investičná výstavba a správa ciest, M. Rázusa č. 104/A, 010 01 Žilina, 4/ PORR, s.r.o., Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 36 667 102, právne zast. Advokátska kancelária AGM partners s.r.o., IČO: 47 258 586, so sídlom Ventúrska 14, 811 01 Bratislava, 5/ Mesto Čadca, Námestie Slobody 30, 022 01 Čadca, IČO: 00 313 971, zastúpené primátorom mesta Ing. Milanom Gurom, 6/ Železnice Slovenskej republiky, Bratislava v skrátenej forme "ŽSR", Klemensova 8, 813 61 Bratislava, IČO: 31 364 501, za účasti prokurátora Krajskej prokuratúry v Žiline, Slovenských dobrovoľníkov 2749/12A, 022 74 Čadca, v konaní o zaplatenie 50.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 6C/127/2014-403 zo dňa 3.9.2019, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu **p o t v r d z u j e .**

Žalovaným v 1/, 5/, 6/ rade **p r i z n á v a** voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalovaným v 2/ a 3/ rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd ako súd prvej inštancie v predmetnom spore rozhodol nasledovne:

I. Súd konanie voči žalovanému v rade 3/ zastavuje.

II. Žalovanému v rade 3/ nepriznáva náhradu trov konania.

III. Súd žalobu žalobkyne zamietá.

IV. Žalovaným v rade 1/, 2/, 4, 5/ a 6/ priznáva voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

V dôvodoch svojho rozhodnutia po vykonanom dokazovaní konštatoval nasledovné skutkové a právne závery:

Súd rozhodol podľa zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) účinnom od 01.07.2016, ktorý nahradil zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Z prechodných ustanovení

zák. č. 160/2015 Z.z. obsiahnutých v ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP vyplýva, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované. Znenie prechodných ustanovení znamená, že nová právna úprava vychádza z princípu okamžitej aplikácie procesnoprávných noriem, a že sa použije na všetky konania a to i na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti nového zákona.

Súd na pojednávaní 3.9.2019 zamietol návrh žalobkyne na doplnenie dokazovania vyžiadaním listinných dôkazov z Okresného úradu v Žiline, nakoľko nebolo preukázané čo mali tieto listiny objasniť, žalobkyni a či jej a jej zástupcovi nič nebránilo, aby tieto listiny predložili a navyiac súd s poukazom na žalobu ako takú a jej skutkové tvrdenia považoval takýto dôkaz za nadbytočný. Súd nevykonal dokazovanie ani výsluchom žalobkyne, ktorá má dlhodobejšie nepriaznivý zdravotný stav a súd má zato, že výsluchom žalobkyne by nebola zistená reálna výška škody na podklade ktorej uplatnila nárok v tomto spore (tento iba odhadla). Rovnako tak súd poukazuje na to, že súd nepripustil zmenu žaloby tak ako navrhovala žalobkyňa na sumu 250.000,- eur (resp. 218.000,- eur) majúc zato, že zo strany žalobkyne neboli preukázané žiadne skutkové tvrdenia ani dôkazy odôvodňujúce procesný postup pre rozšírenie (pripustenie kvantitatívnej zmeny) tejto žaloby a výsledky vykonaného dokazovania by neboli podkladom pre konanie o takto zmenenej žalobe (§ 143 CSP). Predmetom tak zostal pôvodný nárok uplatnený zo strany žalobkyne v pôvodnej žalobe (ods. 1 odôvodnenia rozsudku).

Vo vzťahu k výroku I. a II. rozsudku súd uvádza nasledovné odôvodnenie:

Z hľadiska procesnej spôsobilosti účastníka konať pred súdom, nesprávne žalobkyňa označila žalovaných aj v 2/ aj v 3/ rade, keď žalovaný v 3/ rade Slovenská správa ciest Žilina je organizačnou zložkou žalovaného v 2/ rade Slovenská správa ciest Bratislava. Slovenská správa ciest (ďalej len "SSC") je samostatná rozpočtová organizácia zriadená Ministerstvom dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky (právny nástupca Ministerstvo dopravy a výstavby SR). SSC má svoje regionálne zastúpenie prostredníctvom dislokovaných organizačných zložiek pod jednotným názvom Investičná výstavba a správa ciest. Takáto organizačná zložka má sídlo i v Žiline a podľa vyjadrení zástupcu žalovaného v rade 2) je to zložka pôsobiaca pre oblasť žilinského a trenčianskeho kraja. Skutočnosť, že organizačná zložka vykonáva činnosť a realizuje úkony v zmysle poverenia generálneho riaditeľa, zastupuje SSC podľa organizačného poriadku v rozsahu úloh, ktoré jej prináležia neznamená, že je nositeľom právnej subjektivity a že je spôsobilým účastníkom konania aktuálne stranou v spore. Organizačná zložka nemá právnu subjektivitu a teda nemôže vo vlastnom mene nadobúdať práva a povinnosti, ani robiť právne úkony. Špecifickým je ale koncepcia postavenia vedúceho organizačnej zložky, ktorého meno, priezvisko, bydlisko, dátum narodenia sa zapisuje do obchodného registra a vedúci organizačnej zložky zahraničnej osoby je podľa § 13 ods. 3 Obchod. zák. oprávnený robiť za podnikateľa všetky právne úkony, ktoré sa organizačnej zložky týkajú i napriek tomu, že organizačná zložka nie je právnickou osobou. Vo všetkých záležitostiach, ktoré sa týkajú tejto organizačnej zložky je nositeľom práva a povinností podľa názoru súdu v danom spore žalovaný v rade 2), ktorej organizačná zložka (žal. 3) je súčasťou a právnu subjektivitu a spôsobilosť byť účastníkom konania ako vyžaduje právna úprava CSP má vo všetkých prípadoch výlučne tento subjekt - žalovaný v rade 2) a nie organizačná zložka žalovaný v rade 3), čo korešponduje aj s ustálenou judikatúrou a súdnou praxou. Súd konanie voči žalovanému v rade 3) zastavil pre nedostatok procesnej podmienky, ktoré súd skúma z úradnej povinnosti v ktoromkoľvek štádiu konania (§ 62 CSP).

Súd preto konania z dôvodu nedostatku spôsobilosti subjektu byť stranou sporu nakoľko ide o organizačnú zložku zastavil. Žalovanému takto označenému žalobcom keďže ide o nespôsobilý subjekt sporu súd náhradu trov konania postupom podľa § 256 CSP nepriznal. Podľa obsahu spisu mu ani reálne žiadne nevznikli súd preto postupoval v súlade s Čl. 17 CSP.

Súd vo vzťahu k nejasnosti žaloby čo do označenia žalovaného v rade 4) uvádza, že žalobkyňa označila ako žalovaného v 4) rade Alpine Pro, s.r.o., Bratislava, keď podľa výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I., je spoločnosť zapísaná ako Alpine Slovakia, s.r.o., so sídlom Vlčie hrdlo 324/90, Bratislava Ružinov, IČO: 34 112 103. Teda z procesného hľadiska ani tento žalovaný nebol správne označený. Toto pochybenie súd vyhodnotil ako písárske (pozn. hoc v priebehu konania na pojednávaní 3.9.2019 splnomocnený zástupca žalobkyne označoval ako správne pasívne legitimovaného žalovaného Alpine Pro - pozn. súdu výrobca oblečenia). Písárske pochybenie súd vyhodnotil a posúdil i v nadväznosti na to, že žalobkyňa opakovane podávala návrh na nariadenie predbežného (aktuálne neodkladného) opatrenia v ktorom označovala ako žalovaného v 4/ rade oproti pôvodne podanému návrhu správnym označením ako Alpine Slovakia, s.r.o.

Vo vzťahu k nároku žalobkyne voči zvyšným žalovaným (výrok III. rozsudku) súd uvádza že vo vzťahu k právnomu posúdeniu podanej žaloby žalobkyne súd aplikoval nižšie uvedené zákonné ustanovenia na podklade ktorých vo veci rozhodol, ktoré rozhodnutie súd odôvodňuje nasledovne:

Podľa § 420 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ):

(1) Každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

(2) Škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov nie je tým dotknutá.

(3) Zodpovednosť sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

Všetci žalovaní považovali žalobný návrh žalobkyne za nezrozumiteľný, neurčitý a namietali svoju pasívnu legitímáciu vzhľadom na to, že zo žalobného návrhu nevyplýva na základe čoho je žalobný návrh podaný. Slovenská správa ciest poukazovala, že z ich strany boli vo vzťahu k žalovanej navrhnuté riešenia (výmena okien, prevetrávací mriežka na fasáde), ktoré riešenie hoc žalobkyňa akceptovala, následne pri pristúpení k realizácii toto odmietla, čo sa javilo súdu tiež ako nelogické pokiaľ v rámci podaní žalobkyňa žiadala zjednanie nápravy i v tomto smere (toto však predmetom žaloby nebolo). Takisto spoločnosť Alpine Slovakia, s.r.o. poukazovala na nedostatočné odôvodnenie a špecifikáciu žalobného návrhu, pridržala sa svojho stanoviska, kde konštatoval žalovaný v 4/ rade, že žalobný návrh má nedostatky v procesných náležitostiach aj hmotno-právnych, podania žalobkyne sú viaceré, nie sú ujednotené do jedného celku z ktorého by bolo možné konštatovať, koho považuje za zodpovedného pre tú ktorú príčinu a za akú činnosť toho ktorého zo žalovaných. Vzhľadom na postavenie žalovaného v 4/ rade, ktorý realizoval stavbu a vykonával všetky práce na diele jednak podľa zmluvy o dielo s investorom, počas priebehu všetkých týchto prác sa vykonávali previerky postupu prác nielen zo strany hlavného inžiniera a kontrolóra a určite, ak by neboli dodržané všetky technologické, zákonné a iné právne normy súvisiace s výstavbou tohto diela, bolo by im zo strany investora toto vytýkané (tak ako vo vzťahu k montáži okien na dome žalobkyne - viď odôvodnenie vyššie).

Žalovaný v 6/ rade konštatoval, že z návrhu na rozšírenie účastníkov konania nevyplýva aké konkrétne porušenie zo strany ŽSR mali byť v tomto prípade podľa žalobkyne a preto rovnako považuje žalobný návrh za nedostatočne špecifikovaný, nekonkrétny a vôbec žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že takýto návrh voči ním je dôvodný.

Pokiaľ žalobkyňa žalovala Mesto Čadca, toto vo svojom vyjadrení či už písomnom alebo ústnom na pojednávaní pre súdom konštatoval, že podľa ich názoru je žalobný návrh nedostatočný. Mesto Čadca nevystupovalo ani ako stavebný úrad ani ako stavebný dozor a taktiež má za to, že v prípade ak žalobkyňa vznikla škoda nevznikla zavinením žalovaného v 5/ rade a preto považuje žalobný návrh za nedôvodný.

Súd sa nestotožňuje s názorom žalovaných v tom ohľade, že žalobný návrh bol nedostatočný a súd mal vyzvať žalobkyňu na odstránenie väd tohto návrhu. Aj napriek tomu, že návrh bol písaný laicky a neboli v návrhu uvedené zákonné ustanovenia podľa ktorých žiadala žalobkyňa rozhodnúť z podanej žaloby je zjavné, kto je stranou sporu, žaloba obsahuje opísanie ňou tvrdeného skutkového stavu podľa ktorého žalobkyňa považuje správanie sa a postup žalovaných za postup, ktorý je v rozpore s právnymi normami a v dôsledku toho jej mala vzniknúť škoda. V spore je žalobkyňa zastúpená osobou znalou práva, splnomocnenec prezentoval v rámci podaní uplatnený nárok po právnej stránke kvalifikovaný s tým, že išlo o nárok na náhradu škody.

Za aktuálnej úpravy zák. č. 160/2015 Z.z. (CSP) sa dôraz kladie na iniciatívu strán sporu. Aby súd vedel spor riadne prejednať a rozhodnúť, musí mať zabezpečený dostatok skutkových poznatkov významných pre rozhodnutie vo veci samej. Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia. Na podporu svojho tvrdenia v zmysle ust. § 132 CSP je žalobca povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to povaha veci pripúšťa. Do ust. § 185 CSP sa zaviedol princíp formálnej pravdy, ktorou sa rozumie, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy, vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Súd však musí uviesť, že tento spor nie je sporom, kedy súd vykonáva dôkazy nad rámec návrhov a z vlastnej iniciatívy (ex offa), nakoľko jednoznačne je potrebné pre tento spor uplatniť princíp rovnosti zbraní pre stranu nielen žalobkyne ale i žalovaných pre zabezpečenie rovnakého prístupu.

Pokiaľ ide o zodpovednosť v zmysle § 420 Obč. zák. zákon jednoznačne ustanovuje, že na splnenie všeobecnej zodpovednosti podľa OZ pôjde len vtedy, ak sú kumulatívne splnené predpoklady a to - 1) vznik škody, 2) protiprávnosť konania, 3) zavinenie škodcu (ktoré je podľa zákona predpokladané), 4) príčinná súvislosť medzi škodou a konaním. Pokiaľ ide o škodu, zákon predpokladá, že škodu

môže spôsobiť právnická aj fyzická osoba. Pokiaľ ide o spôsobenie škody právnickými osobami, tak ako ich žaluje žalobkyňa v tomto spore podľa ust. § 420 ods. 2 Obč. zák., na miesto priameho škodcu za škodu zodpovedá právnická alebo fyzická osoba, ak bola škoda spôsobená pri činnosti priameho škodcu vykonávanej pre právnickú alebo fyzickú osobu, ktorého na túto činnosť použili. Z podanej žaloby žalobkyne ako i jej opakovaných doplnení a písomných podaní adresovaných súdu prostredníctvom splnomocneného zástupcu ako i v rámci prednesu vyplýva, že žaluje šesť subjektov avšak v ani jednom z podaní žalobkyňa nekonkretizovala, akým spôsobom a akou mierou sa ten ktorý zo žalovaných má podieľať na spôsobenej škode.

Súd pristúpil reálne k skúmaniu predpokladov pre priznanie nároku tak ako má na mysli § 420 OZ. Ako prvá podmienka musí byť splnená škoda - jej vznik. Pojem škoda v súdnej praxi je ustálený a ide o majetkovú ujmu, ktorá je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Z princípu zodpovednosti za majetkovú škodu vychádza aj obsahové určenie škody. Za túto sa považuje nielen skutočná škoda, škoda o ktorú sa majetok poškodeného zmenšil, ale aj to, čo poškodenému v dôsledku škodnej udalosti ušlo, teda to o čo by sa majetok poškodeného zväčšil, ak by nedošlo ku škodovej udalosti. V súdnom prípade žalobkyňa žiadnym spôsobom ani neosvedčila a už vôbec nie preukázala vznik škody (podľa jej tvrdení mala vzniknúť škoda na jej nehnuteľnosti viacerými spôsobmi). Škodu ako takú v sume 50.000,- eur vyjadrila odhadom bez konkretizácie spôsobu výpočtu, bez posudku, odborného vyjadrenia, ktorý by preukazoval vyčíslenie takto uplatneného nároku, resp. odborného vyjadrenia z ktorého by bolo zrejmé, že ku škode (zníženiu jej majetku) na strane žalobkyne reálne i došlo a ak áno akým spôsobom (v dome - vnútornom vybavení, vonkajšie úpravy, zatekanie, hluk) a v akom rozsahu. Konkretizácia tak ako to poňala žalobkyňa spoločne so splnomocneným zástupcom "približne" tu nie je na mieste. Žalobkyňa už pred podaním žaloby ako i v rámci koncentračnej lehoty mala opakovane možnosť jednoznačne preukázať existenciu a spôsob vzniku škody tým ktorým žalovaných ako i to, ako sa svojím konaním, či nekonaním pričínili k vzniku škody tak ako popisovala žalobkyňa. Pokiaľ škodu nepreukázala, súd nemal možnosť postupovať iným spôsobom ako tak, že žalobu zamietol bez ďalšieho skúmania podmienok (2,3 a 4) pre náhradu škody pre neunesenie dôkazného bremena. Pokiaľ by súd mal skúmať ďalšie predpoklady pre priznanie škody, súd uvádza, že toto sa javilo bez významu pokiaľ v spore nebolo preukázané, že ku škode (hoci i len v sume 1,- €) reálne došlo. Tvrdenia žalobkyne zostali podľa názoru súdu bez výpovednej hodnoty. Žalobu preto ako nie dôvodnú súd zamietol.

Podľa § 255 ods. 1, ods. 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1, ods. 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O trovách konania - nároku súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaní v rade 1/, 2/, 4/, 5/ a 6/ mali úspech v rozsahu 100% v ktorom rozsahu súd žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyne. Aplikácia ust. § 257 CSP v danom prípade nebola nakoľko súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by aplikáciu tohto ustanovenia odôvodňovali tak, ako navrhoval zástupca žalovaného v rade 4/ na pojednávaní. Žalobkyňa vstupovala do sporu s vedomím, že v spore nemusí byť úspešnou, pričom v priebehu celého sporu bola právne zastúpená. O konkrétnej sume trov po právoplatnosti rozsudku rozhodne samostatným uznesením poverený súdny úradník postupom podľa § 262 CSP.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhovala odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu s poukazom na ust. § 365 ods. 1 CSP.

Uviedla, že sa domáhala náhrady škody v sume 50.000,- eur, avšak v priebehu konania uvádzala, že dom je obývania neschopný, a preto žiadala náhradu škody vo výške ceny domu, ako bola stanovená znaleckým posudkom. Na vypracovanie znaleckého posudku bola vyzvaná s tým, že dom je v asanačnom pásme a bude asanovaný. Na mieste domu mal byť kruhový objezd. Súd sa nevyssporiadal s ustálením výšky škody ako jednej z podmienok nároku na náhradu škody. Súd sa len veľmi stručne, účelovo, tendenčne venoval popísaniu okolností uplatnenia jej nároku. Zabudol, že ochrana vlastníctva je garantovaná zákonmi Európskej únie a Ústavou SR. Nad rámec toho, čo uviedla vo svojich rozsiahlych podaniach poukázala na to, že v súčasnosti sa človek nedomôže svojich práv bez prejavov občianskej neposlušnosti. Postrehla, že obdobný problém sa rieši pri výstavbe diaľnice obchvat Bratislavy, pričom ochrane zdravia pred hlukom sa venuje zvýšená pozornosť. Považuje to za

prejav arogancie moci. Bez dôkazov bolo konštatované, že jej matka dom nechcela predať, čo nie je pravda. Súd len v kontexte na podanie návrhu na vydanie neodkladného opatrenia konštatuje, že návrhu na „eliminovanie účinkov hladiny hluku a zosilnenie akustickej účinnosti obvodového plášťa vymenením okien aplikovaním fasádnej vetracej mriežky na domovej nehnuteľnosti „nebolo vyhovené“. Uvedené konštatovanie si osvojila, lebo bolo konštatované od začiatku a nie rešpektované pod rôznymi dôkazmi doteraz. Táto podmienka, aby bol obchvat vybudovaný, nebola do dnešného dňa splnená. Súd necítil pravdepodobne účelovo ďalšie skutočnosti, ktoré sú dôležité a ktoré stačilo do textu odôvodnenia rozsudku skopírovať. Nevie sa vyjadriť, či všetky podania boli žalovaným doručené. Mnohé podania protistrany jej boli doručované bez časovej následnosti po zrušení rozsudku odvolacím súdom. Žalovaný v 1/ rade na jednej strane uvádza, že nie je zrejmé, na základe akého právneho titulu sa domáha nároku, ale v ďalšej časti sa vyjadruje v súlade s tým, že si nárok uplatnil podľa Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o žalovaného v 3/ rade, ktorý ich vyzval opakovane na jednanie a konal aj v mimosúdnom riešení veci, tak sa k bodom 5., 6. a 7. rozsudku nevie vyjadriť. Bod 8. rozsudku je nejasný s tým, že v každom prípade špecifikoval a prečo žiada, aby bola výška náhrady stanovená sumou 218.000,- eur , resp. 250.000,- eur. O tomto upravenom návrhu súd nerozhodol a stále konal o sume 50.000,- eur. Súd neustálil výšku škody, ktorú požadovala a potom to uviedol ako dôvod, prečo žalobe nemohlo byť vyhovené. Opätovne uviedla, že v čase výstavby obchvatu jej zatekalo do domovej nehnuteľnosti, voda bola odčerpávaná okrem iných aj hasičmi. Na mieste samom boli prítomní opakovane Ing. Milan Gura, primátor a Ing. W. H., ktorí prisľúbili pomoc pri odstraňovaní škody. Preto okrem nevyhnutnej údržby nič nerobila, aby bolo možné zistiť, v akom rozsahu bola spôsobená škoda.

Jej právny zástupca v zmysle zákona predložil časť zdravotnej dokumentácie na pojednávaní, pričom súd napriek tomu priznal, a to napriek jej osobnej, rodinnej, majetkovej, príjmovej a zdravotnej situácie náhradu trov konania protistrane. Posúdenie jej zdravotného stavu je dôležité. Skutočne nie je schopná dostaviť sa pred súd. Jedine ohliadku na mieste samom si súd môže vytvoriť predstavu o situácii. Pri ohliadke alebo aj bez ohliadky môže byť vypočutý len v mieste bydliska. V dôsledku nevypočutia jej bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Pripustila, že im mohla byť doručená výzva na označenie dôkazov. Túto akceptovali a dôkazy navrhli a neboli vykonané nie z ich viny. Navrhli výsluch žalobkyne, svedkov, listinné dôkazy, napr. výsledky meraní, ktoré doteraz nemá k dispozícii. Niektoré dôkazy nemôže zabezpečiť.

Ťažko sa jej vyjadruje k postoju žalovaného v 3/ rade, ktorý namieta právnu subjektivitu. Zo strany zástupcov tohto žalovaného sa konalo od začiatku neeticky. Veď predsa žalovaný v 2/ rade uznal jej nárok a prostredníctvom žalovaného jej predložil návrh zmluvy na výmenu 11 okien. Na stretnutí zástupca žalovaného v 3/ rade klamal vedúcemu odboru OÚ Žilina, že sme s návrhom nesúhlasili, čo nebolo pravda. Vedúci odboru konštatoval, že je to predložené v takej krátkej lehote, že sa nepodarí zabezpečiť výberové konanie na výrobu a výmenu okien. Vie, že na jednej strane bola vyzvaná, aby vec bola riešená mimosúdne, potom jej aj bolo povedané, že vediem konanie na súde a jej nárok nemôže byť uspokojený. Až na tomto stretnutí sa dozvedela, že žalovaný v 6/ rade nedodríava hranice hlučnosti po celej dĺžke miesta, kde sa nachádza železničná zástavka. Nevedela o tom, lebo jej to bolo účelovo zatajené rovnako, ako výsledky meraní a ostatné dôkazy. Zaoberal sa súd počas celého konania, či boli zabezpečené protihlukové opatrenia tak, ako to bolo stanovené pri vypracovaní projektov do súčasnosti. Tieto dôkazy nie je schopná zabezpečiť. Žalovaný v 2/ rade konštatuje, že neuniesla dôkazné bremeno. Prečo potom vypracoval návrh zmluvy na výmenu 11 okien a prečo neuviedol, aké je postavenie žalovaného v 3/ rade, keď existuje plná moc zo dňa 10.4.2018, o ktorej sa dozvedela náhodne. O čom konal tento žalovaný, keď jej nárok nepovažoval za dôvodný. V roku 2002 bol dokončený tunel Horelica. Potom sa nič nedialo a zrazu sa mal postaviť obchvat. Od začiatku poukazovala na to, že domovú nehnuteľnosť jej poškodzujú stavebné práce. Ona konanie nepredlžovala. Poukazovala na to, že sa deje nepravosť. Predlžovanie času bolo účelové a aby sa stavba dokončila. Vizualne si človek môže vytvoriť predstavu o prístupe k jej domu. Všetky domové nehnuteľnosti sú chránené zvukovou zábranou. Dom, v ktorom býva, nie je polyfunkčný objekt, je to dom a je vystavený hluku, prachu, otrasom. Na dôvažok zistila, že chodník je postavený na časti jej pozemku, do rozhodnutia súdu na to upozornila.

Vzhľadom na všetko uvedené tvrdila, že súd procesné nedostatky neodstránil. Uviedla, že skutočne nevie, akým spôsobom by jej bol daný k dispozícii spisový materiál Okresného úradu v Žiline, všetky písomnosti sú v týchto spisoch a tieto k dispozícii nemá.

Postupne žalovala žalovaného v 1/ rade ako ústredný orgán štátnej správy, ktorý finančne stavbu zabezpečoval. Žalovaný v 1/ až 5/ rade stavbu realizovali a žalovaný v 6/ rade bol označený až v čase, keď jej bolo povedané, že vlaky prekračujú hranicu hlučnosti. Opakovane žiadala výsledky meraní a tieto jej k dispozícii dané neboli. Mesto Čadca bolo stavebným úradom pokiaľ ide o výstavbu chodníka a ciest. Uviedla, že zástupcovia mesta to konštatovali, keď jej pomáhali s odstraňovaním škody, ktorá

jej vznikla zatápaním objektu. Súd odmietol jej tvrdenie, že chodník je postavený na minimálnej časti jej pozemku. Všetko bolo opomenuté, ako uviedla, aby sa stavba dokončila a jej nárok nebol naplnený a plynutím času bol zabudnutý.

Pokiaľ súd konštatuje, že návrh bol písaný laicky a následne konštatuje, že spĺňa všetky náležitosti zákona, tak sú tu len dve možnosti. Súd neakceptoval právneho zástupcu, ktorý nie je advokát, ale vzdelaním a praxou spĺňa podmienky, aby podal riadny návrh a pokiaľ návrh bol spísaný laicky a ona je osoba, ktorá ako slabšia vyžaduje osobitný právny prístup, tak súd mal vyzvať žalobkyňu, aby sa obrátila na Centrum právnej pomoci. Súd mal vykonať dôkazy aj nad rámec návrhu, pretože žalobkyňa uviedla, že žiada, aby sa jej venovala zvýšená ochrana.

Pokiaľ ide o skúmanie podmienok vzniku zodpovednosti za škodu, poradie je stanovené protiprávnosťou konania alebo opomenutia. Samotná škoda, resp. výška sa skúma až následne. V konkrétnom prípade sa konštatovalo, že škodu nepreukázala.

Nevie, ako má naplniť okolnosti hodné osobitného zreteľa, keď je vdova, občan so ŤZP, pomáha jej dcéra, ktorá má zdravotné problémy a ďalšia dcéra, ktorá má iný druh problémov, ktoré samotné by odôvodňovali priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. A ako okolnosti hodné osobitného zreteľa aj pre nepriznanie náhrady trov konania.

3. K odvolaniu žalobkyne proti rozsudku okresného súdu podal písomné vyjadrenie žalovaný v 1/ rade. Vo svojom písomnom vyjadrení namietal odvolacie dôvody žalobkyne, že nie sú ničím podložené ani odôvodnené. Považuje rozsudok súdu prvého stupňa za vecne správny, dostatočne odôvodnený, jasný, zrozumiteľný v súlade so zisteným skutkovým stavom, ako aj platnými právnymi predpismi. Žalobkyňa vo svojom odvolaní neuviedla žiadne nové alebo iné skutočnosti okrem tých, ktoré jej boli uvádzané v konaní pred súdom prvého stupňa. Je toho názoru, že sa okresný súd vo svojom rozsudku dostatočne a zrozumiteľne zaoberal všetkými podstatnými tvrdeniami žalobkyne a na skutkový stav aj správne aplikoval príslušné právne normy. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

4. Žalovaný v 4/ rade k odvolaniu žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie podal písomné vyjadrenie prostredníctvom svojho právneho zástupcu.

Vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že z odôvodnenia odvolania nie je zrejmé, akých procesných pochybení sa mal súd dopustiť, resp. v čom považuje rozhodnutie súdu za nesprávne.

Súd v priebehu konania viackrát poukázal, že subjekt domáhajúci sa vydania súdneho rozhodnutia musí osvedčiť dôvody na jeho vydanie v prípade, ak sa jedná o vydanie neodkladného opatrenia a preukázať skutočnosti, ktoré predpokladá zákon, ak ide o samotné konanie vo veci. Žalobkyňa vo svojom odvolaní uviedla, že bola zastúpená osobou, ktorá je znalá práva na to, aby podala kvalifikovaný návrh, resp. žalobu. Pokiaľ tomu tak bolo, máme za to, že táto osoba jej ako laikovi mohla aj vysvetliť jednak hmotnoprávne náležitosti jej nároku a následne procesné podmienky a postup, ktorý je upravený zákonom, v zmysle ktorého súdy SR konajú a rozhodujú. V odvolaní žalobkyne nie je uvedený žiadny právne relevantný dôvod na zrušenie rozsudku. Podotkol, že súdy rozhodujú na základe platnej legislatívy, nie na základe predstáv žalobcov, a to, že súd nerozhodol podľa predstavy účastníka konania, nie je odvolacím dôvodom a dôvodom pre zrušenie rozsudku. Navyše poukázal aj na skutočnosť, že na základe podnetu žalobkyne vstúpil do konania aj prokurátor, ktorý k celej veci uviedol, že s poukazom na dokazovanie a skutkový stav už prvotné rozhodnutie súdu o zamietnutí žaloby bolo správne. Súd v odôvodnení rozsudku uviedol, na základe ktorých zákonných ustanovení právne posúdil podanú žalobu, na podklade ktorých vo veci rozhodol. Taktiež uviedol, že sa v zmysle CSP kladie dôraz na iniciatívu strán sporu a aby súd vedel riadne spor prejednať a rozhodnúť, musí mať zabezpečený dostatok skutkových poznatkov, pričom žalobca má povinnosť tvrdenia a tieto tvrdenia musia byť podložené dôkazmi. Súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu strany navrhli. Uvedený spor žalobkyne nepatrí medzi spory, v ktorých sa uplatňuje princíp materiálnej pravdy, v ktorých si súd zabezpečuje dôkazy aj nad rámec návrhov strán. V tomto prípade bolo na žalobkyňu, aby uniesla dôkazné bremeno, ktoré neuniesla, a preto súd žalobu zamietol. V konaní sa žalobkyňa domáha náhrady škody, ktorá jej podľa jej tvrdení mala vzniknúť, pričom v konaní nepreukázala vznik škody. Odvolanie neobsahuje opäť vyjadrenia, ktoré nemajú výpovednú hodnotu pre preukázanie vzniku škody. To, že žalobkyňa uviedla, že dom je obývania neschopný, a preto žiadala náhradu škody, nepostačuje na to, aby jej súd vyhovel bez dostatočného preukázania tvrdených skutočností. Uviedol, že v prvom rade nebol preukázaný vznik škody v príčinnej súvislosti s konaním žalovaných. K ďalšiemu tvrdeniu žalobkyne, a to, že žiadala, aby sa jej venovala zvýšená ochrana ako slabšej strane sporu, nemá za následok, že súd bude za žalobkyňu označovať a vyhľadávať dôkazy. Konanie, v ktorých vystupujú subjekty ako slabšia strana

sporu, sú v spotrebiteľských sporoch, v antidiskriminačných sporoch a v individuálnych pracovných sporoch. Žalobkyňa v tomto prípade nespadá ani do jednej z uvedených kategórií. V týchto sporoch má súd voči slabšej strane zvýšenú poučovaciu povinnosť, upúšťa sa od aplikácie ustanovení o koncentrácii konania a nemožno rozhodovať rozsudkom pre zmeškanie. Žiadny z uvedených osobitných procesných postupov však neustanovuje súdu povinnosť, aby si zabezpečoval a vyhľadával dôkazy na preukázanie tvrdení účastníka.

Rozsudok považuje za správny, dostatočne odôvodnený a v celom rozsahu s ním súhlasí. Odvolanie žalobkyne považuje za nedôvodné, u ktorej obsahuje z väčšej časti kritiku súdnictva a tvrdenia, ktoré žiadnym spôsobom nepreukazujú, že v danej veci by reálne došlo k naplneniu niektorého z odvolacích dôvodov, ktoré uviedla žalobkyňa.

5. Žalovaný v 5/ rade k odvolaniu žalobkyne proti rozsudku okresného súdu podal písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym a vecným názorom súdu uvedenom v rozsudku .

6. Žalovaný v 6/ rade k odvolaniu žalobkyne proti rozsudku okresného súdu podal písomné vyjadrenie. Navrhoval odvolaciemu súd napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Zdôraznil, že žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie nepredložila dôkaz, ktorý by svedčil o porušení právnej povinnosti žalovanej v rade 6/. Podľa tvrdení žalobkyne pred výstavbou novej cestnej komunikácie - obchvat, nemal žiadne problémy aj napriek tomu, že v danom úseku železničná trať Žilina - Čadca - Mosty u Jablunkova prevádzkovaná od 8. januára 1871 až do výstavby cestného obchvatu prevádzkovaná bez protihlukovej steny, a že tieto sa začali s výstavbou tohto obchvatu. Po vybudovaní obchvatu vrátane protihlukovej steny medzi cestnou komunikáciou a železničnou traťou sa mala nelogicky od železničnej trate zvýšiť hlučnosť do takej miery, že jej domová nehnuteľnosť je odrazu neobývateľná. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaný v 6/ rade nie je pôvodcom navrhovateľkou tvrdenej zvýšenej hlučnosti či prašnosti odhliadnúc od skutočnosti, že žiadne prekročenie limitov hlučnosti žalobkyňa v konaní nepreukázala.

7. Okresná prokuratúra v Čadci k odvolaniu žalobkyne proti rozsudku okresného súdu uviedla, že sa nestotožňuje s tvrdeniami žalobkyne uvedenými v podanom odvolaní. Žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno, nepreukázala, že ku škode reálne došlo, v akej výške, akým spôsobom a akou mierou sa mali jednotliví žalovaní podieľať na vzniku škody. Z uvedeného dôvodu považuje odvolanie žalobkyne za nedôvodné a navrhla ho zamietnuť.

8. Prípisom zo dňa 15. januára 2020 do konania vstúpila Krajská prokuratúra Žilina, ktorá prebrala vstup do označeného konania, ktorý vykonávala a doposiaľ realizovala Okresná prokuratúra Čadca.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP) napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

10. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

13. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany konania konštatuje, že súd prvej

inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

14. S rozhodnutím súdu prvej inštancie, právnym posúdením veci, ako aj zdôvodnením rozsudku sa odvolací súd plne stotožnil a v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP na tento poukazuje. Odvolatelia k veci samotnej neuviedli žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav následne prijaté právne závery. Keďže súd prvej inštancie sa vypořiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní a na ktoré poukazovali odvolatelia aj v priebehu prvostupňového konania, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné, neuznal opodstatnenosť argumentácie odvolateľov, na ktorých založili svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil ako vecne správny.

15. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd uvádza nasledovné:

16. Okresný súd správne voči žalovanému v 3/ rade konanie zastavil z dôvodu nedostatku spôsobilosti subjektu byť stranou sporu, nakoľko v danom prípade sa jedná o organizačnú zložku. Táto organizačná zložka nemá procesnú spôsobilosť byť stranou sporu a nemôže samostatne konať pred súdom. Nositeľom práv a povinností vo všetkých záležitostiach týkajúcich sa tejto organizačnej zložky je žalovaný v 2/ rade.

17. Taktiež okresný súd správne v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že za aktuálnej úpravy zák. č. 160/2015 Z.z. (Civilného sporového poriadku) sa kladie dôraz na iniciatívu strán sporu.

18. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia, nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nespĺnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec). Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať svoje tvrdenie. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali. Pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že tvrdenia žalobcu nie sú pravdivé a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy, v tejto súvislosti sa hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany sporu v závislosti na aktuálnom stave - priebehu konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu. Otázku splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy, musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

19. V danom prípade bola žalobkyňa povinná v zmysle ust. § 132 CSP označiť dôkazy, ktoré podľa jej názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinná ich k žalobe pripojiť, ak to povaha

veci pripúšťa. Súd pri rozhodovaní musí vychádzať výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu v súlade s ust. § 185 CSP, ktorý zaviedol do právneho poriadku princíp formálnej pravdy. Predmetný spor nie je sporom, kedy súd vykonáva dôkazy nad rámec návrhov a z vlastnej iniciatívy - ex offo, nakoľko jednoznačne je potrebné v predmetnom spore uplatniť princíp rovnosti zbraní pre všetky strany konania za účelom zabezpečenia rovnakého prístupu.

20. Pokiaľ okresný súd rozhodoval o otázke náhrady trov konania správne vychádzal z ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal opačnej strane sporu nárok na náhradu trov konania.

21. S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácii odvolateľky, na ktorých založila svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

22. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V predmetnom odvolacom konaní mala plný úspech strana žalovaných, preto odvolací súd priznal žalovaným v 1/, 5/, 6/ rade voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalovaní v 2/ a 3/ rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nemal preukázaný vznik trov odvolacieho konania na ich strane. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP.

23. Odvolací súd dáva do pozornosti, že žalovaný v 4/ rade spoločnosť ALPINE SLOVAKIA, spol. s r.o., IČO: 34 112 103, zanikla v dôsledku zlúčenia s tým, že právnym nástupcom je spoločnosť - PORR s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 49, Bratislava - mestská časť Ružinov, 821 09, IČO: 36 667 102 od 11.10.2019.

24. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)